

Entreetoetsen PABO

Sietske Waslander

Didactiefonline, september 2019

Het tekort aan leerkrachten in het basisonderwijs is groot, urgent en hardnekkig. Het ziet er niet naar uit dat het kabinet Rutte III gaat werken aan een structurele oplossing. Voorlopig wordt de omvang van het probleem liever gemaskeerd. Bijvoorbeeld met de goedbedoelde maatregelen uit de brochures van het ministerie.

Dat zo zijnde, ontstaat met de regelmaat van de klok de verleiding om het werkelijke probleem te hernoemen tot een ander, simpeler ogend vraagstuk. Illustratief was een aantal ingezonden brieven in de kranten in de zomer. Van jongeren (en vaker nog van hun ouders) die al heel lang en heel graag juf of meester wilden worden. Ze waren zo geweldig met kinderen en zouden gegarandeerd fantastische leerkrachten worden. Gróte verontwaardiging bij de brieven-schrijvers. Waarom? Die jongeren mochten niet naar de pabo. Waarom niet? Ze waren gezakt voor de entreetoetsen. Wat was dus het probleem? Die toetsen zijn te moeilijk! Door die toetsen, zo was steeds het betoog, gaan gemotiveerde jongeren die graag voor de klas willen staan aan het onderwijs verloren.

De voorgestelde oplossing laat zich raden: schaf de toetsen voor de pabo af! Voor de korte termijn is minder streng selecteren een verleidelijke oplossing. Maar op de langere termijn zullen lagere eisen het leraarschap geen goed doen. Voor een duurzame oplossing moeten de kwantiteit en kwaliteit van leraren niet tegen elkaar worden uitgeruild, maar hand in hand gaan.

Het vak dat leerkrachten uitoefenen is veeleisend en uitdagend. Het huidige tijdgewricht vraagt maatwerk voor iedere leerling en aandacht voor alle noden die met opgroeien gepaard gaan. Van leraren wordt steeds vaker gevraagd dat ze zelf delen van het curriculum kunnen ontwerpen. Dat ze leerstof kunnen didactiseren voor de heel verschillende leerlingen in hun klas. Ondersteuning en hulpmiddelen helpen daarbij, maar het is en blijft uiteindelijk aan de leerkracht om de hoge maatschappelijke verwachtingen van onderwijs in de dagelijkse praktijk te realiseren.

Als leraren niet aan die maatschappelijke verwachtingen voldoen, leidt dat tot verlies aan maatschappelijke erkenning, met alle gevolgen voor de aantrekkelijkheid van het vak en machtsposities bij salarisonderhandelingen van dien. Het klinkt paradoxaal in tijden van schaarste: om voldoende leerkrachten te krijgen en te houden moeten de eisen eerder omhoog dan omlaag.